

Biblioteca mică „Fântâna Darurilor“
Nr. 2

250725

INTRU MIROS
DE BUNĂ MIREAZMĂ

DE

I. GR. OPRÎȘAN

250125

Biblioteca mică „Fântâna Darurilor“

Nr. 2

Biblioteca Universității Regale Ferdinand I.

din CLUJ.

Nr. 1707/1931

EXEMPLAR LEAL.

INTRU MIROS
DE BUNĂ MIREAZMĂ

DE

I. GR. OPRÎȘAN

250725

DIN LUMEA CELOR CARI NU CUVÂNTĂ

Dealul satului C. o ia din loc de parc'ar vrea să pună la încercare ultima rămășiță de răbdare a omului și a tovarășului său de muncă aspră, animalul.

Priporul acesta, răsărit din frământările de odinioară ale pământului, a rămas înaintea oamenilor ca o mărturie a trudei dar și a nădejzii că nimic nu poate opri râvna cea bună a biruinței.

La poalele acestui piept de deal trudnic se întinde prăpastia unei râpi pe care n'au îmblânzit-o nici plantațiile de salcâmi, nici pământul.

Și drumul satului suie și coboară de veacuri pe marginea acestei prăpăstii încă mai amenințătoare decât urcușul lung și

înalt din fața ei. Călătorul care intră în căușul satului, coborând drumul acesta, are o strângere de inimă când se uită cum se pierde în gura râpei drumul său.

Pe această cale periculoasă, proprietarul scotea dela Curtea satului, într'o zi de Cup-tor, mașina de treer, cu douăzeci de boi. Oamenii, cu harapnice, îndemnau animalele blânde cari întindeau grumajii în juguri sil-nice. Boii răsturnau umbre negre și grele pe colburile drumului, ridicând nouri domoi de aburi. Trecuse convoiul de jumătatea priporului când greutatea mașinei începuse a târî înapoi boii pe scoborâșul iute. Ani-malele își perduseră rezistența opririi și oamenii, cumpătul. Mașina singură avea par'că o voință, o voință drăcească de a duce în prăpastie totul. Râpa se căscase vrăjmaș așteptându-și prada.

Și atunci s'a găsit un om, un om fără harapnic în mână și fără tunet în glas, care a vorbit așa, ca unui prieten și frate, boului rotaș, »dinspre om«:

— Joiene, nu mă lăsa!

Și bou, uitându-se în ochii omului, a întins gâtul în țărână, a culcat genunchii dinainte, cari s'au înfipt în pământ, jugul a intrat adânc în grumaz, oprind, la câțiva pași de prăpastie, prăpădul. O pânză de lacrimi i-au acoperit ochii blânzi și senini.

Joian murise, ca un om în rugăciunea cea din urmă.

Oamenii cari au văzut priveliștea aceasta de jertfă și de iubire, au îngenunchiat și ei, udând colbul drumului de caznă cu lacrima lor.

Apoi au îngropat, la adânc, pe margine de drum, pe tovarășul ce se jertfise, de bună voie, pentru un gând bun al omului.

UN CAL

Eram copil pe vremea când se petrecea aceiace vreau, în câteva cuvinte, să povestesc.

Într'o noapte de iarnă grea, în spre miezul nopții, necheza la poarta gospodăriei noastre un cal. Era calul nostru. Îi cunoșteam strigarea lui, de ar fi nechezat și toți caii din sat. N'aș putea spune cum necheza »Harap«-ul tatei, cum n'aș putea descrie ce fel cânta cocoșul nostru pe care îl deosebeam totuși dintr'o mie când mă întorceam, pe la cântatul lor, în satul meu natal. Este ceva specific al oamenilor, al locurilor și al vremurilor care scapă pururea din cleștele caracterizărilor noastre.

Și cum spuneam, ne-am trezit cu calul nechezând într'o noapte de iarnă la poartă. O văd pe mama cum s'a desprins de lângă noi ca să deschidă poarta. Aștepta pe tata, care fiind factor poștal cutreera, pe vreme bună ca și pe mânia lui Dumnezeu, cele 4 sate vecine depărtate câte 7 și 8 kilometri unul de altul. Deschise poarta. În noaptea

neagră cu omăt alb, arătarea calului fără călăreț o săgetă pe mama prin inimă. Puse mâna pe el, îl pipăi. Avea șeaua cu coburii, dar lipsea tata care nu răspundea de nicăeri. Voi să ducă pe blândul dobitoc în grajd, dar mare fu mirarea mamei când văzu că el se împotrivea din răspuțeri continuând a necheza stăruitor și arătând, din bot, în spre eșirea satului. Hotărât lucru, se întâmplase ceva. Biata mamă se gândea numai la nenorocire. Îl vedea în gând, undeva, sfâșiat de fiare. Merse la un vecin, îl sculă, îi povesti întâmplarea și-l rugă să meargă încotro arăta calul. Și-i duse animalul, departe în câmp, la vre-o 5 kilometri de sat. Acolo calul se opri, bătu din picior și necheză arătând spre o râpă plină cu nămeți. Desigur tata lunecase pe buza prăpastiei și se afundase în troene, de unde nu putea eși. Se va fi sforțat el, fără îndoială, să iasă dar cu cât mai mult va fi încercat mântuirea cu atât mai adânc se va fi scufundat în zăpada afânată. De fapt așa și era. A strigat mama în noaptea pustie, a strigat și omul de

priință, după tata. Într'un târziu un glas stins, ca dela adâncimi mari, răspunse. Era glasul înghețat al tatei. Cum l'au scos de acolo, cu frânghia și cu un felinar, nu știu să spun. Nici cum l'au adus acasă, mai mult mort decât viu. Ceeace s'a statornicit în mintea mea de copil și trăește și astăzi ca amintire rară, care mă urmărește dincolo de copilărie, este iubirea și înțelegerea unui cal pentru stăpânul său, iubire ce-aș dori-o și semenilor noștri oameni.

PÂNĂ ȘI CÂINII...

Pe ulița care ducea spre casă, aveam întotdeauna un dușman. Un mare dușman. Era un câine de ogradă, care, ori de câte ori mă zărea că trec, se repezea la mine și mă conducea până departe cu alaiu. Umblam pe atunci cu un băț în mână. Poate pentru sprijin, poate pentru câinii răi, poate... ca să mă aflu în treabă.

Am încercat, dela o vreme, să trec pe celalt trotuar. Dar ți-ai găsit să mă lase javra în pace! Părea că-i sunt dator cu ceva și că nu mă plătesc. Il tulbura din liniștea lui casnică și umbra mea pe drum.

Drept este însă că dela o vreme prinsesem ură pe dânsul pentru hămăiala asta zilnică pe care mi-o dăruia numai mie dintre toți trecătorii. Și nu rareori mă vedeam nevoit să arunc cu bățul în el sau c'o piatră ce-mi venea la îndemână.

Vădit lucru că în ochii lui, ca-și într'ai mei, era ură. Și când ne întâlneam privirile scăpăra ceva ca din senin. Mai târziu însă, m'am hotărât să schimb felul de a mă purta

cu el, nu însă fără oarecare prevedere. Când treceam pe lângă ograda cu pricina, îmi ascundeam bățul sub haină și prindeam a-l lua cu binele pe dușmanul meu nepotolit.

— Mă prietene, ce-ți cășună pe mine? Și-i arătam o privire de bunătate.

El mă hămăia odată, de două ori, bănuind că sub haină tot mai păstrez, în taină, reteveiul cu care l'am supărat uneori. Eram cum s'ar zice »în armistițiu«.

După câteva zile de încercare, lăsai de tot bastonul acasă și treceam nestingherit, căutând în ochii lui, cu iubire, cu milă.

— Ce mai faci tu, prietene? îi spuneam: Și el, părând a vedea în ochii mei altă ceva decât mai înainte, se uita țintă la mine și răspundea simpatic din coada stufoasă pe care o flutura ca pe un steag de pace.

Și am rămas prieteni toată vremea cât am mai trecut pe ulița aceia, dându-ne »bună dimineața« ori »bună seara«.

Îmi ziceam în gând: până și animalul înțelege cum se cuvine legea iubirii adevărate.

VRABIA CARE NU S'A MAI ÎNTORS LA CUIB

Prietenul meu avea în ziua aceea o privire peste care nu era greu să bănuiești că noul unor păreri de rău prefirase o ploaie de lacrimi.

L'am întrebat despre taina ce se ascundea dincolo de ochii umezi.

Și mi-a povestit o întâmplare din copilăria depărtată.

»Mă jucam pe atunci cu praștia de gumă. Așa era obiceiul copilăretului nebunatic. Și, uite, o văd și acum, o vrabie ducea în cioc musculițe puilor ei din cuib. Cum prindea una din sbor se și răpezea la cuibul din salcâm, unde scoteau căpușorul lor câțiva golăși. Am observat cu atenție istețimea acestei păsărele care prindea găzele ce ne fac atâtea neplăceri și bucuria negrăită a puișorilor ce stăteau cu gurile deschise pe marginea cuibului. A hrănit unul, doi, trei. S'a așezat apoi o clipă pe o creangă, să se odihnească, înainte de a porni să ducă și celorlalți hrana așteptată.

În acel moment, cum ședeam cu praștia în mână, mi-a venit ca un îndemn de la

cel rău, să ochesc vrabia care stătea neștiutoare, frecându-și ciocul de aripi. Și așa, într'o doară, am pus o pietricică în »pușca« mea de gumă, am luat linia de ochire și am slobozit »glonțul«. Și numai când capul păsăricăi a sărit într'o parte și trupul ei a căzut rostogolindu-se la pământ, mi-am dat seama că gluma mea era o nebunie fără seamăn.

Am plecat înfricoșat de isprava ce făcusem. Aveam simțământ de omor. De departe chiscuiau puii flămânzi, așteptându-și mama cu merinde. Cine-i va fi mai hrănit? S'o fi găsit oare vr'o inimă pășărească în care să fi coborât mila?

Nu știu. Dar îi văd și acum parcă în cuibul din salcâm așteptând cu pliscurile deschise, pe mama care nu s'a mai întors. Și nu pot să nu plâng fapta mea de atunci, fapta copilăretului de astăzi de la oraș ca-și de la țară, cruzimea de inimă pe care o avem noi oamenii. O, câte rânduri de lacrimi au isvorât în fiecare primăvară gândindu-mă la puii flămânzi și gureși din salcâmul copilăriei! În lacrimile acestea de căință găsesc singura ertare de la Dumnezeu care poartă grijă de păsările cerului«.

FATA FLORARULUI DIN CAVAFI

A crescut în florile pe care tatăl său le cultivă, cu dragoste și cu interes, din tinerețe. N'are încă 22 de ani și este logodită c'un tânăr de potriva ei. Când ai fi văzut-o între flori, cu ochii ei ca seninul cerului, ai fi luat-o drept una dintre ele.

Dar mai mult decât frumoasă, ea este de o bunătate și de o smerenie pe care n'o cunoaște vrâsta aceasta. Este o cititoare a Scripturilor, cu râvna aceia care pune la preț inima omenească. Când se găsește în fața cărții sfinte, ea are acea stare din care desprinzi toată simțirea ei curată: »vorbește-mi Doamne, că eu ascult«.

Și mai ales, știe să se roage. De când era copilă mică, păstrează obiceiul bun al rugăciunii. Ea știe că a ceti cuvântul Domnului și a sta de vorbă cu El prin rugăciune este a-L cunoaște și a-L iubi.

Desigur întreaga familie a florarului din Cavafi este crescută în duh de credință. Dar

pe toți ai casei i-a întrecut această floare. Mama ei ar vre-o puțintel mai »ca lumea«. De pildă: să-și taie părul la modă, să facă vizite etc. Intotdeauna însă fata arată mamei sale o povață bisericească, o poruncă a Evangheliei, care o oprește să facă anumite lucruri, anumite mode pierzătoare de suflet. Și niciodată nu dă înapoi când are un arătător limpede de credință.

Dar ceiace o pune într'o lumină cu totul nouă, pe fata florarului din Cavafi, este iubirea și mila creștină, de o duiosie cu adevărat evanghelică. Iată a descoperit în mahalaua ei, undeva, un bordeiu de om sărac. Din îndemnul inimei s'a dus să-l cerceteze. În bordeiul acela a găsit o biată femeie bătrână, plină de bube, uitată de oameni. Numai câinii umblă prin ograda aceia pustie, dar nici ei nu se apropie prea mult de bordeiu, parcă le-ar fi teamă să nu se molipsească.

Zi de zi, acest înger al florilor, își face vreme să meargă în bordeiul de suferință. Ea duce acolo cele de trebuință pentru un suflet uitat. Dar mai face încă ceva. Cu

mânile ei albe, frumoase, face baie acelei bătrâne, un biet stârv de care nimeni din lume nu se mai apropie. Așa a făcut o lună de zile în șir, fata florarului. Lumea, văzând că în coliba aceia urgisită coboară în fiecare zi o fecioară, a avut curiositatea să vadă ce se petrece acolo. Și a aflat cum într'o albie mare, nouă, pe care tot ea o cumpărase, mâni albe, gingașe, spală trupul plin de bube al unei bătrâne. Și lumea a căinat pe samarineanca milostivă și a plecat tristă. Ci ea, a venit mereu, fără să-i pese de gura oamenilor, a vindecat rănila și a adus mângâere și pace în bordeiul pe care și câinii îl ocoleau.

Și astfel, în timp ce mama ei o socotea undeva prin grădină, plivind flori, ea se strecura nevăzută, tainic, pe o uliță dosnică, spre a plivi în grădina veșniciei florile sufletului omenesc.

Bătrâna după puțină vreme a trecut întru cele veșnice. Dar a murit cunoscând pe Dumnezeu în lucrarea de samarineancă a fetei pe care niciodată n'a știut-o cine este și de unde vine decât dela Dumnezeu.

COPII PE DRUMURILE MILEI DE OAMENI

Intr'o zi de iarnă, cu drumuri desfurdate, un părinte cu copiii săi intra într'o mahala, dincolo de ce se poate înțelege prin margina Bucureștilor, în sălașul unei văduve cu o noajă de copii flămânzi, goi și — preste toate — bolnavi.

Și sălașul întreg al acestei familii ome-nești se cuprindea într'o odăiță de mizerie.

Un copil, de curând operat, înfășurat în bandaje, era înconjurat de ceilalți cari tușeau desnădăjduit. Chipul lor vădea, în aerul greu, icoana oftecei nemiloase. Mama lor însăși lupta cu acest dușman încuibat în peptul ei.

Și oaspetele durerii acesteia, care nu poate coborâ în cuvinte, păși pragul ei împreună cu copiii pe care-i luase, nu numai să aducă cu mâna lor câte un dar celor flămânzi și goi ci, mai ales, ca să vadă ei singuri loturile vieții.

Acasă, la părinți, vedeau întinzându-se pe masa fiecărei zile pâinea cea spre ființă. Puteau merge să facă școală, fără să fie amenințați de frig. Puteau să se odihnească, cei mai mari într'o odăiță, cei mai mici într'alta. Aveau chiar o încăpere mai mare unde se puteau juca.

Aci vedeau ei, întâia dată, că sunt și copii cari stau în frig, cari așteaptă seara fără să întâlnească totdeauna pe masă bucată de pâine după care întind înzadar mâna. Și mai ales vedeau nevoie de milă, nevoia de ajutorare. Și i-a mișcat pe ei cum suferința strânsese ciotcă, într'un pătisor, pe cei șapte copii ai durerii.

De acumă vor pune deoparte din banul de Duminecă pentru bomboane ori pentru cinematograf. Vor gândi în ceasurile bucuriei lor că alții plâng. Vor lăsa în inimă să crească floarea albă a milii.

Câți oameni, neasemănat mai înlesniți decât omul acesta de care vorbirăm, el însuși cu casă grea și cu venituri atât cât să ajungă cu bună chiverniseală fiecărei zile,

vor fi gândit măcar în zilele sărbătorilor să coboare în colibele suferinții? Și, mai ales, câți părinți vor fi plecat cu copiii lor să ducă o fărâcă de milă în sufletele locuite de desnădejde, o fărâcă de iubire nu din cărți — ci din viață??

Și când mă gândesc că uriașe dureri necercetate să mistuie la câțiva pași numai de localurile în cari se cheltuesc milioane într'o singură noapte, în blagoslovita noastră Capitală!

PATRU LEAGĂNE

Undeva în ținutul Argeșului o femeie a născut trei fete și un băiat.

Bună ispravă și mai ales plină de vietejie în vremea noastră așa de sgârcită în privința copiilor.

Toate bune, mai cu seamă că mama și pruncii, din mila Domnului, sunt sănătoși. Dar cine se gândește la greutatea cu care se crește un copil, să-și închipuie grija pentru patru copii dintr'odată: hrană pentru toți, scăldat, înfășat, legănat... Nu mai vorbim pentru caz de boală. Patru leagăne cer ochi de strajă nu glumă. Căci doar nu se culcă toți la comandă și nu tac toți cât ai ridica degetul. Dacă o astfel de mamă este cu adevărat o făptură nesfârșit de binecuvântată, nu trebuie să uităm că puterile ei sunt nesfârșit de mici. Aiurea stăpânirea încurajează sporul populației. La noi nu este nici o osebire între cel ce desprețuește rostul acesta al vieții, rodnicia și între gospodarul cu casa plină de copii decât că toate poverile

sunt în sarcina celor mai apăsăți de viață. Dar dacă statul nu-și înțelege scopul și nu-și prețuește mijloacele, oare obștea creștină, cum privește ea la un fapt ca acesta care se cere nu numai prețuit ci și ajutat de iubirea ei în faptă?!

Patru leagăne din căsuța depărtată de pe Argeș, pe cine ați ispitit voi să vă cerceteze, să vă poarte grija, să se roage pentru cei ce gânguresc în sălașul vostru?

Pe cine?

PEDEAPSĂ PE LOC

Undeva, în părțile Ardealului, s'a întâmplat un fapt care ese din cele obișnuite. Un gospodar, vânzând niște vite, pusese 50.000 de lei, prețul căpătat pe ele, în fundul unei lăzi. În timp ce plecase la lucrul câmpului, lăsând acasă o fețiță de 3—4 ani, un vecin cu gânduri necurate a intrat în ograda omului, s'a făcut că venise spre a mângăia copila, și din vorbă în vorbă îi spuse că o va da »huța« dacă îi spune unde ține tatăl său banii.

Fetița a primit târgul — pentru dânsa ce valoare aveau banii față de »huța?« — și i-a arătat lada. Omul cel rău a trimis copilul să-i aducă de afară o frânghie pentru astfel de joacă. Dar copilul nu se simțea îndemnat să se ducă, el știind că »huța« nu se face cu frânghia ci cu picioarele. Totuși omul stăruind că e vorba de o joacă deosebită, o »huța« nouă cum s'ar zice, copilul l'a ascultat și în câteva clipe i-a adus o funie de vite. Timpul a fost deajuns ca să

vămuiască lada și să pună în sân cei 50.000 de lei. Deși, la început, aducerea frânghiei nu era decât un simplu mijloc, ca să scape de prezența copilului pentru a fura neobservat banii, s'a preschimbât, imediat ce s'a văzut în stăpânirea banilor, într'un gând ucigaș: de-a spânzura fata, bănuind astfel că nu va avea nici un învinuitor. Și așa a făcut o spânzurătoare la coarda casei.

Fetița nu se dumirea cum vine joaca asta și de aceia l'a rugat să-i arăte cum trebuia să se dea »huța«. Omul, ca să scape mai repede de gura ei, a început să-i arăte. S'a suit pe un scăunel, a pus gâtul în laț și, isbind scaunul din nebăgare de seamă, a rămas spânzurat la coarda casei.

Diavolul se întâlnește cu Dumnezeu în casa aceia. Omul cu gânduri nelegiute și-a pierdut sufletul în chiar locul unde a păcătuit. Și astfel a plecat vrăjmașul cu pradă, ducând în ghiarele lui un suflet de om. Dumnezeu a îngăduit această biruință a diavolului, ca o învățătură de viață pentru întreg satul acela care a văzut minunea

apărării unui copil nevinovat și a agoniseli
unor oameni nevoiași cari, pentru a trăi, își
vânduseră și vitele din bățatură.

Și se spune de unii că Dumnezeu nu
vede faptele și gândurile oamenilor!

PRINTRE MORMINTE

Era o zi frumoasă de vară. La Belu, cimitirul cel mare al Bucureștilor, erau vizitatori mulți, flori și lacrimi.

Umblând printre șirurile de morminte, ca pe niște uliți ale unui oraș curat, privind la o cruce, ori la un monument, la o salcie plângătoare ori la vr'o ființă omenească adâncită în taina vr'unui mormânt proaspăt, văzui un grup de mici cercetători cari îmi furară atenția întreagă.

Era un pâlcc de vr'o 12 copii — băieți și fete — de școală. În mijlocul lor o călăuză. M'am ținut la o distanță potrivită, așa ca s'aud și să văd ce fac, fără să-i tulbur cu prezența mea.

Băieții pliveau mormintele de buruienile netrebnice, în locul cărora fetele sădeau flori iar una dintre ele uda straturile proaspete. Călăuza lor, bănuiesc că trebuie să fi fost o profesoară de inimă, le vorbea despre cine se odihnește acolo și ce-a făcut în viață. Și așa a mers pâlcul cel mai interesant

din ziua aceia frumoasă, dela mormântul cu cruce de piatră și stejărel la căpătâi al lui Al. Vlahuță, la vecinul său de odihnă pământească, Petre Liciu. S'au îndreptat apoi la șirul de morminte simple pe care e scris numele lui Em. Gârleanu, Șt. O. Iosif, Ilarie Chendi și Panait Cerna. Apoi mai departe, la Coșbuc și Caragiale, la Iulia Hașdeu, Petre Ispirescu, Al. Odobescu și Titu Maiorescu. Și s'au oprit, îndelung, la Mihail Eminescu, cel umbrat de teiul sfânt.

Și-mi ziceam: iată o vizită de mare folos pentru sufletul acestor copii. Numele ce le citeau acum pe morminte li-s mai apropiate de cât atunci când răsăreau din fiecare pagină a cărții lor de cetire. Poate că poeziile lor le știu pe de rost și multe gânduri desprinse din scrisul lor le păstrează. Dar simțirea aceasta c'au fost acolo, unde o cruce înseamnă locul de odihnă, al celor ce-au zămislit astfel de frumuseți, le împrumuta puteri necunoscute până atunci.

Mâini curate de copii presară flori nevinovate pe un mormânt, pe atâtea morminte

cari încep să fie scumpe, tot mai scumpe, tuturor. Le vrem cât mai des, aceste mâini curate, sădind flori pe marile morminte.

E o dobândă pentru celelalte flori pe cari li le-au sădit în suflet, pentru veșnicie, poezii, artiștii și înțelepții neamului.

PE CE SE SPRIJINEA ȘCOALA NOASTRĂ

Era de mult, aproape că nu mai țin minte, de când învățam și noi la școală. Că vezi, peste 30 ori s'au așternut frunzele toamnei de atunci!

Școala noastră era tare bicisnică. Cum bătea mai tare vântul, auzeam căpriorii scârțâind din încheieturi. Pe vreme de furtună și de vifor, nu rareori se întâmpla să ne prindă »Domnul«, că nu eram băgători de seamă la lecție. Să nu vă închipuiți însă că făceam niscaiva comedii, ci noi luasem obiceiul, când simțeam că se clatină școala pe noi, să ne rugăm în gând. Ce-om fi spus noi lui Dumnezeu, în clipele acelea de groază, e lesne de priceput. Mi-aduc aminte însă că noi iubeam tare mult pe »Domnul« și că odată, când afară era vifornița în toiu, a pocnit o coardă chiar deasupra catedrei. Atunci ne-am sculat în picioare, ca la o poruncă, și buzele noastre au prins să îngâne o rugăciune pentru apărarea dascălului nostru.

Cinci ani am învățat noi în școala aceasta povârnită ca un bătrân gârbov. Și ce-am agonisit dela învățătorul nostru, de mare folos ne-a fost pentru viață. Dar mai ales n'am uitat că în școala aceasta veche, am învățat întâia oară să ne rugăm cu credință. Am și acum încredințarea că fiecare proptea în parte și toate laolaltă, puse să sprijine din loc în loc căpriorii școlii, n'au făcut cât rugăciunile noastre. Căci, în adevăr Dumnezeu ne-a apărât. Intr'o zi, pe când dascălul nostru făcea cu copiii o lecție în aer liber, școala s'a dărâmat sub ochii lor, într'o clipă, de par'că i-ar fi dat cineva o brâncă.

Dar, vream să vă spun, de ce iubeam noi pe »Domnul«. În fiecare Joi, după amiază, ne scotea la câmp, la pădure, în vii, pe șes ori în livezi. Și aici învățam să iubim păsările, florile și găzele cele mici cari nu au grai. Adică n'au grai ca noi oamenii, dar în felul lor toate spun ceva. Se vede treaba că acolo în largile ateliere ale firii se petrecuse e schimbare în sufletul nostru. De bună seamă că așa trebuie să fi fost,

de vreme ce la întoarcere ne simțeam îndemnați să facem o mulțime de lucruri cari, altminteri, nu intraseră în inima noastră. Ele se opriseră numai în cap, adică în minte, dar nu coborâseră deloc în inimă. Și iacă unii dintre noi ne abăteam prin ograda unei văduve necăjite, ne făceam câte un târn strașnic și măturam bătătura ca în palmă. Unul îi tăia lemne, altul îi aducea două cofe de apă tocmai de cine știe unde, căci la țară fântânele sunt destul de depărtate. Și toate le făceam dela noi, cu voioșie. Ne zicea femeea bogdaproste și eram fericiți.

Pentru plăcerea ce ne făcea »Domnul« în fiecare Joi, îl iubeam și noi mult și de aceea ne rugam pentru el când școala pocnea din toate încheieturile. Și Dumnezeu, care ascultă rugăciunea celor curați cu inima, ne-a ferit de-a se prăbuși școala peste noi.

OM NĂSCUT DIN NOU

Faptul nu-i din lumea poveștilor. El s'a petrecut, aveau, acum câțiva ani, în București.

Un bețiv năvălit, din aceia de felul căruia sunt mulți, uitase timp de 15 ani de zile, că este soț și tată. Nici odată, în tot acest timp, n'a adus un ban în casă, n'a adus o pâine, ori o haină. Și nici măcar un singur cuvânt de bine. Tot ce bruma putea câștiga, mergea în acele numeroase guri de iad cari sunt cârciumile.

Aducea însă acasă, la ceasuri totdeauna târzii, groază și tulburare. Femeia era veșnic chinată. Copiii săreau din somn ca și cum ar fi intrat lupul. Și nici o îndreptare nu era cu putință. Împotriva acestei nenorociri, care se veșnicise în casa ei, biata femeie n'avea decât o singură armă: Rugăciunea.

Ea nu ura pe soțul ei; dinpotrivă iubirea ei mergea până la a-l îngriji ca pe cel mai vrednic soț din lume. În ceasurile când îl aștepta, ea nu blestema clipa când Dumnezeu îi unise prin taina căsătoriei — ci se ruga cu lacrimi pentru izbăvirea lui. La această rugăciune erau făcuți părtași și cei patru copii. Nu arareori, după adierea aceia de înseninare, pe care totdeauna o aduce, în suflete rugăciunea unui credincios, venea

furtuna. Într'un hal de îndobitocire pe care numai omul îl poate atinge, intra suduind, căutând pricină, lovind și tulburând viața aceia de familie creștină.

• Și iată într'o noapte, când parcă toate puterile întunericului din lume se adunaseră laolaltă, năvăli în casă vijelia. Pentru nu știu ce nod în papură, pe care bețivul îl găsisese atunci, luă din cui satârul și îl ridică asupra capului soției sale care veghiase, lucrase și se rugase până în clipa aceia. Când au văzut copiii că ferul lucea asupra creștetului bunelor mame, săriră care încotro, îngroziți, să strige după ajutor. Femeia, parcă nu ar fi văzut nimic, și liniștită ca un iezer de munte, spuse calm, cu seninul pe care numai adevărații creștini pot să-l aibă în ceasurile de mare primejdie, »nu vă temeți, copii, dacă e voia Tatălui ceresc ca acest satâr să cadă în capul meu, el va cădea oricât ați striga voi după ajutor și ori cât m'aș apăra eu«.

În clipa aceia, o mână nevăzută, mână de înger, a luat satârul din mâna ucigașului și l'a aruncat alături, în dușumea, unde s'a înfipt adânc. Veți zice o minune! De sigur! Dar minunea cea mare abia de acum urmează.

Omul cel încrunțat ca fiara, cu chipul pe care numai diavolul îl împrumută alor

săi, căzu în genunchi, ca la o poruncă, și plânse cu lacrimi grele păcatele lui nesfârșite. Femeia se rugase pentru el chiar și 'n clipele acelea. Ea știa că, în orice caz, nu ea era să fie cea pierdută pentru veșnicie în împrejurarea de atunci: ci nefericitul ei bărbat. Și pentru scăparea lui din ghiarele satanei se ruga ea!

Din clipa aceia, care a fost linia despărțitoare dintre două feluri de viață, bărbatul s'a întors la Dumnezeu. S'a despărțit pentru totdeauna de tovărășia lui satan. Și casa lor este ca o floare, ca un dar de sus, pe care numai rugăciunea îndelung răbdătoare a femeii a fost în stare să-l dobândească.

Mame și soții creștine, uitați-vă la femeia aceasta pe cari voi, mă tem, că o căinați că nu și-a lăsat bărbatul în acea îndelungă vreme de chin! Ea a fost unealta lui Dumnezeu prin care s'a câștigat pentru veșnicie un suflet!

N'aveți și voi de câștigat un suflet la o viață cu Domnul Isus Hristos, la o viață nouă? Cercetați bine în jurul vostru și nu uitați pe femeia aceia care, cu mâinele ei, și cu rugăciunea ei, a dus casa spre limanul veșniciei.

TIPOGRAFIA
„OĂȘTEA DOMNULUI“ SIBIU
1930

Prețul: 5 Lei.